

niet van betaling van die bijdrage zou zijn vrijgesteld en het als gevolg van de beëindiging van de procedure niet tot een gerechtelijke procedure met betrekking tot een uit een oneerlijk beding voortvloeiende prestatie zou kunnen komen?

- (¹) Richtlijn betreffende oneerlijke handelspraktijken van ondernemingen jegens consumenten op de interne markt en tot wijziging van richtlijn 84/450/EEG van de Raad, richtlijnen 97/7/EG, 98/27/EG en 2002/65/EG van het Europees Parlement en de Raad en van verordening (EG) nr. 2006/2004 van het Europees Parlement en de Raad („richtlijn oneerlijke handelspraktijken”) (PB L 149, blz. 22).
- (²) PB L 95, blz. 29.

Verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door het Oberste Gerichtshof (Oostenrijk) op 26 augustus 2011 — CHS Tour Services GmbH/Team4 Travel GmbH

(Zaak C-435/11)

(2011/C 340/13)

Procestaal: Duits

Verwijzende rechter

Oberste Gerichtshof

Partijen in het hoofdgeding

Verzoekende partij: CHS Tour Services GmbH

Verwerende partij: Team4 Travel GmbH

Prejudiciële vraag

Dient artikel 5 van richtlijn 2005/29/EG (¹) van het Europees Parlement en de Raad van 11 mei 2005 betreffende oneerlijke handelspraktijken van ondernemingen jegens consumenten op de interne markt en tot wijziging van de richtlijnen 84/450/EEG, 97/7/EG, 98/27/EG en 2002/65/EG alsook van verordening (EG) nr. 2006/2004 („richtlijn oneerlijke handelspraktijken”) aldus te worden uitgelegd dat in geval van misleidende handelspraktijken in de zin van artikel 5, lid 4, van die richtlijn een afzonderlijke toetsing aan de criteria van artikel 5, lid 2, sub a, van die richtlijn niet is toegestaan?

- (¹) Richtlijn 2005/29/EG van het Europees Parlement en de Raad van 11 mei 2005 betreffende oneerlijke handelspraktijken van ondernemingen jegens consumenten op de interne markt en tot wijziging van richtlijn 84/450/EEG van de Raad, richtlijnen 97/7/EG, 98/27/EG en 2002/65/EG van het Europees Parlement en de Raad en verordening (EG) nr. 2006/2004 van het Europees Parlement en de Raad („richtlijn oneerlijke handelspraktijken”) (PB L 149, blz. 22).

Hogere voorziening ingesteld op 31 augustus 2011 door Bavaria NV tegen het arrest van het Gerecht (Zesde kamer — uitgebreid) van 16 juni 2011 in zaak T-235/07, Bavaria NV tegen Europese Commissie

(Zaak C-445/11 P)

(2011/C 340/14)

Procestaal: Nederlands

Partijen

Rekwirante: Bavaria NV (vertegenwoordigers: O.W. Brouwer, P.W. Schepens en N. Al-Ani, advocaten)

Andere partij in de procedure: Europese Commissie

Conclusies

Rekwirante verzoekt het Hof:

- rechtsoverwegingen 202 t/m 212, 252 t/m 255, 288, 289, 292 t/m 295, 306, 307 en 335 van het arrest van het Gerecht van 16 juni 2011 te vernietigen;
- de zaak terug te verwijzen naar het Gerecht of de bestreden beschikking (¹) (al dan niet partieel) te vernietigen; en
- de Commissie te veroordelen in de kosten van de procedure voor het Gerecht en het Hof van Justitie

Middelen en voornaamste argumenten

Ten eerste is rekwirante eerbiedig van mening dat het Gerecht blijk gegeven heeft van een onjuiste interpretatie van het Unierecht, waaronder meer specifiek artikel 101, lid 1, van het VWEU, schending van het rechtszekerheidsbeginsel en een inconsistentie in de redenering bij de bepaling van de begindatum van de inbreuk. De bijeenkomst van 27 februari 1996 maakt geen deel uit van de inbreuk en kan onmogelijk het startpunt zijn van een reeks bijeenkomsten die een mededingingsbeperkend doel hadden. Voor zover het Gerecht overweegt dat het enkele feit dat de bijeenkomst van 27 februari 1996 een „Catherijne-bijeenkomst” werd genoemd, aantoonde dat de bijeenkomst een mededingingsbeperkend doel had, druist dit in tegen de bestreden beschikking en treedt het Gerecht buiten de grenzen van zijn rechtsmacht. De methode die het Gerecht heeft gehanteerd voor het vaststellen van een reeks van bijeenkomsten met een mededingingsbeperkend doel kan niet worden gehanteerd voor het bepalen van de begindatum van de inbreuk. Voorts heeft het Gerecht blijk gegeven van een inconsistentie in de redenering door te concluderen dat een enkele verklaring van InBev kan volstaan om het bestaan van de inbreuk aan te tonen.

Ten tweede stelt rekwirante dat het Gerecht blijk heeft gegeven van een verkeerde uitleg en toepassing van het gelijkheidsbeginsel (en een onvoldoende motivering) door te concluderen dat de bestreden beschikking niet kan worden vergeleken met eerdere zaken in dezelfde sector en meer in het bijzonder de beschikking van de Commissie in zaak 2003/569 (²) — Interbrew en Alken-Maes. Er was bovendien geen objectieve rechtvaardiging voor de verschillen in behandeling van de betrokken ondernemingen in de genoemde zaken.